

и говори: „О любезны! мы само за малко врѣмя ся изгабяме единъ отъ другъ. Рѣка-та, коя-то ны е довела тука наедно, рѣка-та, коя-то ны е водила прѣзь тѣмнинѣ-тѣ на настоящыя животъ, има силѣ и отеческѣ любовь тамъ пакъ да ны намѣри единъ съ другъ!“

ГЛАВА ТРИНАДЕСЯТА.

За Стопанкѣ-шѣ.

1. Кой познава нѣкое по хубаво званіе, отъ колко-то званіе-то на стопанкѣ-тѣ?

2. Тя отъ обичъ кѣмъ другы-ты забравя себе си, и най сладко-то и занятіе е да ся труди и грыжи за другы-ты.

3. Денъ и ноцъ като работи и като ся грыжи не за себе си, нъ за добро-то на свои-ты си, пада вечеръ отруждена на одъра да добые силы не за себе си, нъ за другы-ты. Неи най сладко-то нѣчто е сѣ-пругъ-тъ и, чяда-та и, роднины-ты и и самы-ты слугы да поминувать веселъ животъ, и друго възна-гражденіе не иска за многотрудныя си животъ, освѣнь сладкыя погледъ на оныя, что тя възблагодарява.

4. Тя не принадлежи вече на себе си; зачто-то нейна-та сѣдбина, благополучіе или злополучіе ся свръзва вече съ сѣдбинѣ-тѣ, благополучіе-то или злополучіе-то на одного мѣжя, кой-то нѣкога и е былъ чуждъ.

5. Какъвъ-то дѣлъ и да и приготви мѣжътъ, тя го приима съ голѣмъ радость! Ако той осиромашѣ, тя участвува отъ сиромашіѣ-тѣ му;